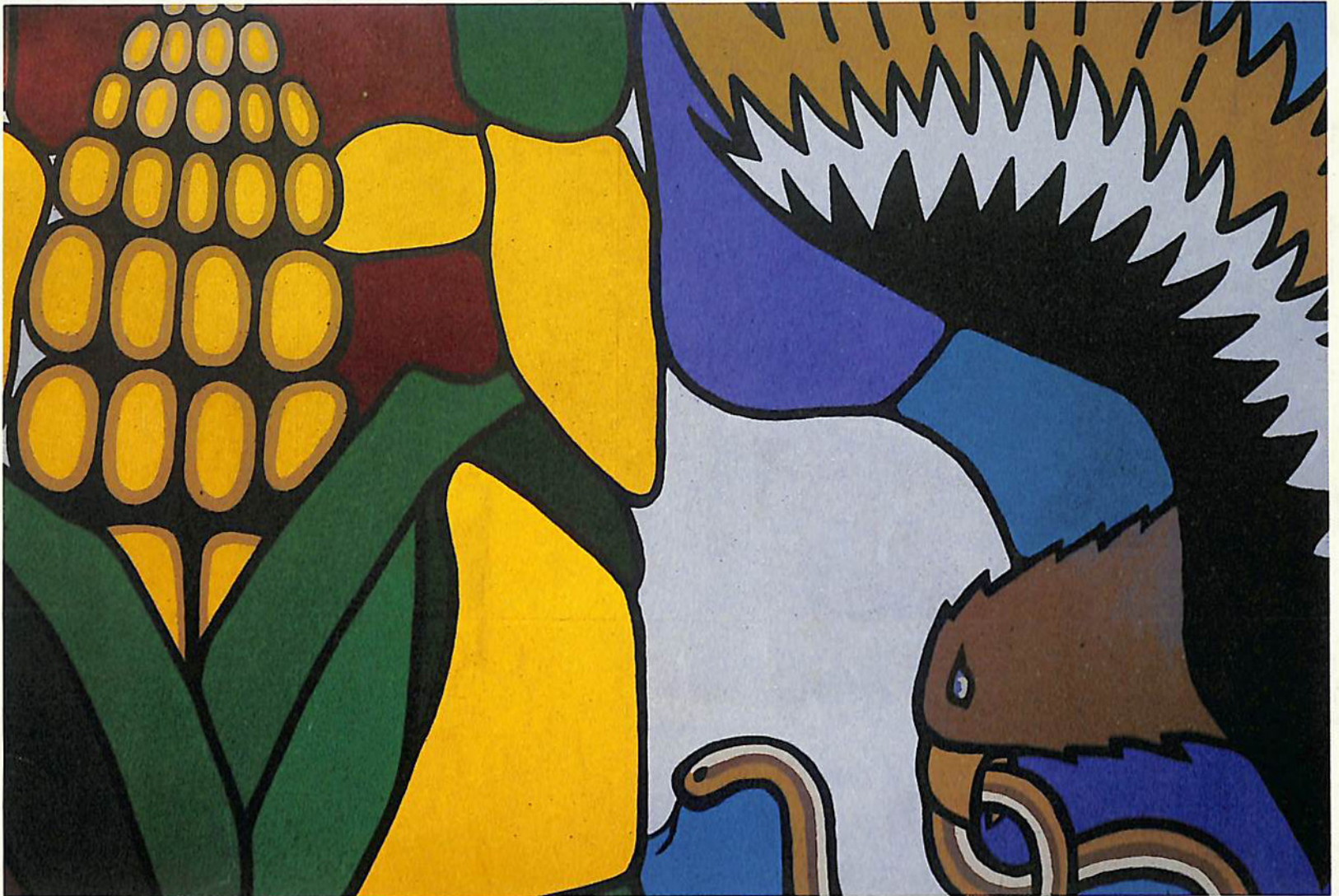

LA RECONQUISTA: A POST-COLUMBIAN NEW WORLD

3RD INTERNATIONAL ISTANBUL BIENALI

LA RECONQUISTA: A POST-COLUMBIAN NEW WORLD

KORTJUN

CENTRO CULTURAL DE LA RAZA

San Diego, California, U.S.A.

Patricio Chávez, Curator

David Avalos

Amalia Mesa-Bains

Richard Lou

Robert Sanchez

Deborah Small

Hulleah Tsinhnahjinnie

3RD INTERNATIONAL ISTANBUL BIENALI

Istanbul, Turkey

October 16 - November 30, 1992

LA RECONQUISTA: A POST COLUMBIAN NEW WORLD

3RD INTERNATIONAL ISTANBUL BIENALI

OCTOBER 16 - NOVEMBER 30, 1992

Credits

Exhibition Preparator: Dan Fuller

Catalog Editor: Natasha Bonilla Martinez

Catalog Translator: Semih Firincioglu

Catalog Design: Padgitt & Smith Advertising

Catalog Designer: Berne Smith

Cover Photography: Berne Smith

Cover: Portion of mural on the facade of Centro Cultural de la Raza
painted by Sal Barajas.

Copyright © 1992

CENTRO CULTURAL DE LA RAZA

2130-1 Pan American Plaza, #1

San Diego, California, U.S.A. 92101

Tel 619.235.6135 . Fax 619.595.0034

All rights reserved. No part of the contents of this book may be reproduced without the written permission of the publishers.

TABLE OF CONTENTS

- 1 **LA RECONQUISTA: A POST-COLUMBIAN NEW WORLD**
Patricio Chávez, Curator
- YENİDEN FETİH: KOLOMB SONRASI YENİ DÜNYA**
Patricio Chávez, Curator
- 5 **EMBLEMS OF THE DECADE: BORDERS**
Amalia Mesa-Bains
- ON YILIN AMBLEMLERİ: SINIRLAR**
Amalia Mesa-Bains
- 7 **mis•ce•ge•NATION**
David Avalos and Deborah Small
- MELEZLEŞME**
David Avalos and Deborah Small
- 11 **HEADCOUNT**
Hulleah J. Tsinhnahjinnie
- KAFA SAYIMI**
Hulleah J. Tsinhnahjinnie
- 13 **ENTRANCE IS NOT ACCEPTANCE**
Richard A. Lou and Robert Sanchez
- GİRMEK, KABULLENMEK DEĞİLDİR**
Richard A. Lou ve Robert Sanchez

LA RECONQUISTA: A POST-COLUMBIAN NEW WORLD

PATRICIO CHÁVEZ, CURATOR

1992 marks the 500 year anniversary of the European invasion of the Americas. In the U.S. Christopher Columbus is a national hero and school children are taught that Columbus “discovered” America. This 20th century mythology legitimizes a violent history of conquest and domination, and begs the question of the fate of the original inhabitants, the indigenous peoples we call Native Americans or American Indians, and their descendants. The legacy of the initial voyages of the Europeans to the “New World” continues to be a hemispheric catalyst for the contradictions of contemporary life in the U.S..

How does the post Columbian legacy affect us today? In the 1990s, as the Berlin wall comes down, the U.S. erects a barrier to divide the peoples of the Americas. At the San Diego/Tijuana border (the most traversed international border in the world) in places a reinforced steel wall separates the two countries. Attacks on Latino migrant workers by the U.S. Border patrol and “citizen activist” groups increase. In nearby Los Angeles African-American and Latino people rebel against injustice, poverty and isolation. The world watches a global irony as the U.S. practices domestic exclusion despite its rhetoric of international inclusion.

La Reconquista: A Post Columbian New World seeks to give voice to those people, primarily people of color, who were born of the violence and genocide that began 500 years ago. These voices represent the counter-colonial view of the New World Order, despite pressures to silence them through the political process and the limitation of educational and economic opportunities. There are many examples of these forces: the conservative attacks on the National Endowment for the Arts, criticism of African-American rap groups and censorship of film, radio, and television. “Political correctness” is a term used against progressive thought, as is the term “reversionist,” used when attacking people who are writing their own collective experience and history. These labels deflect

attention from genuine social inequities and the imperative of wholesale change of U.S. institutions.

The failed premises of the colonial powers are painfully evident. A truly new world paradigm is necessary for the planet and the human family to flourish; a paradigm not based on power and hierarchies but on collaboration, mutual respect and relinquishing of privilege.

In the statements that follow this essay the six artists who have created the installations in *La Reconquista* express their particular concerns. Each of the four installations seeks to redefine and contextualize pivotal issues—racism, prejudice, marginalization, exclusion, and “multiculturalism”—in the Post Columbian New World. These artists represent a collective call for change that is growing louder by the day.

Amalia Mesa-Bains speaks to the “knowledge of the past for the reflection of the present” by using emblematic structures and symbolic language in her installation **EMBLEMS OF THE DECADE: BORDERS**. The American experience for Mesa-Bains, a child of Mexican immigrants, includes many forms of loss: loss of history, loss of ancestry and ultimately the threat of loss of self. Her work addresses the reclamation of the past and the recovery of the present through “memory and ceremony.” Today many contemporary artists of color are regaining their sense of self and community through the innovative use of language: visual, written, and spoken.

Hulleah Tsinnahjinnie’s voice is that of a healer, an artist, a woman and a person indigenous to what is now called the United States of America. Tsinnahjinnie uses her background as a Dine (Navajo) to create a peace/piece, a sand painting and video installation entitled **HEADCOUNT**. The combination of contemporary video and a traditional art form reveals the complexity of living in several worlds at once.

YENİDEN FETİH: KOLOMB SONRASI YENİ DÜNYA

PATRICIO CHÁVEZ, KÜRATÖR

1992 yılı, Avrupalıların Amerika kıtalarını işgalinin 500ncü yıldönümüdür. A. B. D.'de Kristof Kolomb ulusal bir kahramandır ve okul çocuklarına Kolomb'un Amerika'ya "keşfettiği" öğretilir. Bu 20nci yüzyıl hurafesi, fetih ve baskıdan oluşan saldırgan bir tarihi meşru kılmakta, bu kıtaların asıl sakinlerinin, doğuştan Yerli Amerikalı ya da Amerikan Yerlisi olan halkların ve çocuklarının kaderini araştırmaya çağırılmaktadır. Avrupalıların "Yeni Dünya"ya ilk yolculuklarının mirasının günümüz A. B. D.'sindeki yaşantının çelişkilerine yarıküre çapında katkıları sürmektedir.

Kolomb'dan miras kalanlar nasıl oluyor da bugün bizleri etkileyebiliyor? 1990'larda, bir yanda Berlin duvarı yıkılırken öte yanda A. B. D., Amerika kıtalarının halklarını bölmek amacıyla engeller dikmektedir. Dünyadaki en çok geçilen uluslararası sınır olan San Diego/Tijuana sınırında güçlendirilmiş çelik bir duvar iki ülkeyi birbirinden ayırmaktadır. Latin Amerikalı göçmen işçilere A. B. D. sınır devriyelerinin ve "eylemci yurttaşlar"ın saldırıları giderek artmaktadır. Hemen bitiştir, Los Angeles'te, Afrika ve Latin asıllı Amerikalılar adaletsizliğe, yoksulluğa ve terkedilmişliğe karşı ayaklanıyorlar. Dünya uluslararası bir ironiyi izliyor: A. B. D. bir yanda uluslararası katılım belagati yaparken öte yanda, kendi içinde, tecrit uygulamalarını sürdürüyor.

"Yeniden Fetih: Kolomb Sonrası Yeni Dünya" (La Reconquista: A Post Columbian New World), 500 yıl önce başlayan şiddet ve soykırımın yarattığı, özellikle farklı ırklardan insanların sesini duyurmayı amaçlamaktadır. Bu sesler, siyasi yollardan ve eğitim ve ekonomik fırsatlar kısıtlanarak susturulmaya çalışılıyorsa da, Yeni Dünya Düzeni'nin sömürgecilik karşıtı görüşlerini temsil etmektedirler. Baskıya güçlere birçok örnek sıralayabiliriz: Tutucuların Ulusal Sanat Vakfı'na (National Endowment for the Arts) saldırıları, Afrika asıllı Amerikalıların "rap" müzik gruplarının eleştirilmesi, film, radyo ve televizyonun sansürlenmesi. "Doğru siyaset" (political correctness) sözü, ileric

düşünceye karşı kullanılan bir terim; tıpkı kendi kolektif deneyimlerini ve tarihlerini yazanlara saldırmakta kullanılan "revizyonist" terimi gibi. Bu etiketler, gerçek toplumsal eşitsizliklere ve A. B. D. kurumlarında kökten değişiklik yapılmasının zorunluluğuna yönelmesi gereken dikkati başka taraflara çekiyor.

Sömürgeci güçlerin iddialarının boşa çıktığı apaçık ortadadır. Hem yeryüzünün hem de insan topluluğunun serpilip gelişmesi için gerçek anlamda yeni bir dünya örneği gerekiyor. Bu örneğin güç ve hiyerarşiden değil, işbirliği, karşılıklı saygı ve ayrıcalıklı olmamayı kabulden kaynaklanması gerekir.

Bu yazının ardından "Yeniden Fetih" in enstalasyonlarını yaratan altı sanatçının açıklamalarını okuyacaksınız. Dört enstalasyonun her biri Kolomb Sonrası Yeni Dünya'daki bazı temel konuları yeniden tanımlamayı ve bunların gündemdeki yerini belirlemeyi hedefliyor: Irkçılık, önyargı, önemsizleştirme, dışlama ve "çokkültürlülük" (multiculturalims). Bu sanatçılar her geçen gün daha bir gürleşen değişim çağlarını temsil etmektedirler.

Amalia Mesa-Bains, **ON YILIN AMBLEMELERİ: SINIRLAR** adlı enstalasyonunda amblematik yapılar ve simgesel dil aracılığıyla "şimdiye yansıtılabilmek için geçmişin bilinmesi"nden söz ediyor. Meksikalı göçmen bir aileden gelen Bains için Amerika deneyimi, yitirmenin birçok biçiminden oluşmaktadır: Tarihi yitirmek, atalarını yitirmek, sonunda da gelip benliğini yitirme tehdidinde dayanmak. Bains'in yapıtı, geçmiş "bellek ve tören" aracılığıyla geri çağırılmayı, şimdiyi ise onarmayı öneriyor. Bugün farklı ırklardan birçok sanatçı kişiliklerini ve topluluklarını yeniden kazanmayı dili yaratıcı biçimlerde kullanarak başarıyorlar: Görsel, yazılan ve konuşulan dil.

Hulleah Tsinhnahjinnie, bugün Amerika Birleşik Devletleri denen yerin

In the past many non-Natives have produced so-called “Native American” art. Recently the U.S. government passed Public Law 101-664 allegedly to protect Native American artists from exploitation. The law requires that artists identifying themselves as Native American be racially certified through possession of federally regulated census numbers based on blood quantum (degree of Indian blood) that are issued by tribes. This law has created great debate and bitterness within the Native American community. There are many Native artists who do not possess census numbers either by choice—they reject the role of the government to define who is Native American—or because of particular family and historical circumstances. In **HEADCOUNT** Tsinhnahjinnie addresses the questions of self-definition and self-determination posed by this situation.

Richard Lou and Robert Sanchez, in their installation **ENTRANCE IS NOT ACCEPTANCE**, address the reality of racism in the California/Mexico border region for Mexican immigrants and migrant workers. By combining documentary videos and the physical metaphor of doors, the artists examine the economic, social and political barriers that serve to marginalize working people of color and render them invisible. Negative stereotypes of Mexicans—as violent criminals, drug dealers, poor and uneducated—play an especially insidious role in defining the attitudes of Americans in the area. As a result, the artists explore not only the international border between the U.S. and Mexico but the intangible borders of the mind that separate peoples in the U.S..

In **mis•ce•ge•NATION** David Avalos and Deborah Small also consider racism and prejudice in North America. Here the artists analyze 18th, 19th and 20th century popular culture—historical painting, literature, television and film—to expose the fear of racial mixing and notions of racial purity. The installation creates “Ramona’s Bedroom,” based on Helen Hunt Jackson’s fictional character of Ramona, the doomed heroine of a popular novel on the tragedy racial mixing, as a viewing area for a

satiric video survey of miscegenation in American popular media. The video underscores the difficulties of negotiating everyday life in a racist society; the darker your skin or stronger your accent the more problems you will have. The installation also includes a wall work called **mes•ti•zo•NATION** that reexamines the historical genre of Mexican “Castas” painting and its obsessive attention to documenting various forms of racial mixing. With wit and humor Avelos and Small address the contradictions of racism as a means of challenging the problems of creating a genuinely multicultural society.

For more than 20 years we at the Centro Cultural de la Raza have been committed to the preservation and presentation of Chicano and Native American culture and art. Through exhibitions such as *La Reconquista: A Post Columbian New World* we seek the reclamation, liberation, and recovery of our personal and ancestral histories. This year, in 1992, we celebrate the resistance and survival of our peoples and rededicate our commitment to creating a better world for our peoples and our communities.

yerlisi. Sesi iyileştiren, sanatçı ve kadın bir ses. Tsinhnahjinnie, bir kum resmi ve video entelasyonundan oluşan **KAFA SAYIMI** adlı yapıtını Dine (Navajo) geçmişinden yararlanarak gerçekleştirmiş. Çağdaş videoyla geleneksel bir sanat biçimini birleştirmek, aynı anda birçok dünyada yaşıyor olmanın güçlüğü sergiler. Geçmişte Amerikan Yerlisi olmayan birçok kişi sözüm ona "Amerikan Yerli sanatı" üretti. Kısa bir süre önce A. B. D. hükümeti, Yerli sanatçıları korumak üzere olduğunu öne sürdüğü 101-664 sayılı kamu yasasını çıkardı. Bu yasa Amerikan Yerlisi olduğunu söyleyen sanatçıların kabileler tarafından verilen kan kuantumlarına (Kızılderili kanının oranına) göre federal hükümetten sayım numarası almasını, yani ırkını onaylatmasını gerektiriyor. Bu yasa Amerikan Yerlileri arasında büyük tartışmalara ve kırınlıklara yol açtı. Ya istemedikleri için (kimin Yerli olup kimin olmadığına hükümetin karar vermesine karşı oldukları için), ya da aile ve geçmişlerindeki özel durumlardan dolayı sayım numarası almamış birçok Yerli sanatçı bulunmaktadır. **KAFA SAYIMI**'nda Tsinhnahjinnie bu durumla bağlantılı olarak kendini özgürce tanımlama ve özgür irade konularını sorguluyor.

Richard Lou ve Robert Sanchez, **GİRMEK, KABULLENMEK DEĞİLDİR** adlı enstelasyonlarında Kaliforniya/Meksika sınır bölgesinde Meksikalı göçmenler ve göçmen işçilere yönelik ırkçılıktan söz ediyorlar. Dökümanter video ile fiziki kapı metaforunu birleştirerek farklı ırklardan emekçi insanları değersiz ve görünmez kılmak için yaratılan ekonomik, toplumsal ve siyasi engelleri inceliyorlar. Bu bölgede yaşayan Amerikalıların tutumlarını belirlemede Meksikalıların sinsice, olumsuz biçimde stereotipleştirilmesinin (cani, uyuşturucu kaçakçısı, yoksul, cahil) rolü büyüktür. Bu bağlamda, Lou ve Sanchez yapıtlarında hem A. B. D. ve Meksika arasındaki uluslararası sınırı, hem de A. B. D.'de halkları birbirinden ayıran zihinsel sınırları inceliyorlar.

MELEZLEŞME'de David Avalos ve Deborah Small da Kuzey

Amerika'daki ırkçılık ve önyargıyı ele alıyorlar. Sanatçılar, bu yapıtlarında, 18nci, 19ncu ve 20nci yüzyılların popüler kültürünü (tarihi resimler, edebiyat, televizyon ve film) inceliyorlar. Amaçları, ırksal karışım korkusu ve saf ırk kavramını açığa çıkarmak. Enstelasyonu, "Ramona'nın Yatak Odası" adını verdikleri bir video izleme alanı oluşturuyor. Düşünce, Helen Hunt Jackson'ın ırksal karışımın tragedyasını işleyen popüler romanının başkişisi Ramona'dan kaynaklanıyor. Video, alaycı bir gözle, Amerikan popüler medyasında melezeleşme konusunun ele alınış biçimini tarıyor ve her gün içinde yaşanan ırkçı bir toplumda uzlaşma sağlayabilmenin ne denli güç olduğunu vurguluyor. Dertlerin, cildinin koyuluğu, aksanın barizliği oranında artıyor. Enstelasyon, aynı zamanda, MELEZLEŞME adı verilen bir duvar resmini de içeriyor. Bu resim, Meksika'nın "Castas" resim geleneğini ve bu anlayışın ırksal karışımın biçimlerini belirlemek konusundaki tutkusunu yeni bir bakışla ele alıyor. Avelos ve Small, gerçek anlamda çokkültürlü bir toplum yaratmanın sorunlarını çözmekte ırkçılığın çelişkilerini kurnazca gösteriyorlar.

Centro Cultural de la Raza adlı kuruluşumuz etkinliklerini yirmi yılı aşkındır Chicano ve Amerikan Yerlileri'nin kültür ve sanatının korunması ve tanıtılmasına adanmıştır. "Yeniden Fetih: Kolomb Sonrası Yeni Dünya" gibi sergiler aracılığıyla biz bireylerin olduğu kadar atalarımızın da tarihini yeniden sahiplenmeye, kurtarmaya gayret ediyoruz. Bu yıl, 1992'de, halklarımızın direniş ve ayakta kalışını kutluyoruz ve toplumlarımıza daha iyi bir dünya yaratmak yolundaki kararlılığımızı yineliyoruz.

EMBLEMS OF THE DECADE: BORDERS

AMALIA MESA-BAINS

The coyote put me in a sack in the back of a truck with potatoes and told me to be totally quiet until he came. I was so hot and couldn't breathe. I cried with no sounds. After hours he came to get me. We had gotten across but where was my mother? She had given me an address but I didn't know how to get there and was afraid to ask for help.

This installation is the second in a series, **Emblems of the Decade**. The series (re)appropriates the genre of Baroque emblemry. In Spain and the Americas these baroque emblems, combining written and visual texts through allegory, were used to teach and express religious doctrine and to convey knowledge of the past for reflection on the present. The three elements of the emblem included the *inscriptio*, or title, the *pictura*, or image and the *subscriptio*, or text. The three elements related to each other through affirmation, paradox, or parody.

In this emblem-installation the *inscriptio*, BORDERS, frames the *pictura* which is the three dimensional installation itself. The *subscriptio* or text is found in the narrative on the floor of the installation. It reads as follows:

PSYCHIC DESTRUCTION
TRANSGRESSION
DETERRITORIALIZATION
FLUX
ZONE
(RE)(UN)(DIS)COVERY

GENOCIDE
MEMORY
RELOCATION
EXILE
DEPORTATION
DISLOCATION

As a first generation American I am forever marked by migration and loss, forever marked by my parent's memories, forever marked by the spectre of the border that separates me from my history and my original land. This emblem-installation is an expression of many borders: social, cultural, psychological, political, and geographic.

Using the metaphor of place, in this case a room, the installation pursues the meaning of separation, loss, displacement, rupture, and exile. The work examines the importance of memory, community and ceremony as devices to counter temporal and spatial dislocation.

ON YILIN AMBLEMLERİ: SINIRLAR

AMALIA MESA BAINS

Coyote beni kamyonun arkasında patates yükünün arasında bir çuvala sokup kendisi gelinceye kadar hiç sesimi çıkarmamamı söyledi. Sıcaktan bunalıyordum, nefes alamıyordum. Ses çıkarmadan ağladım. İş günü bittikten sonra beni almaya geldi. Karşıya geçmiştik ama annem nerdeydi? Bana bir adres vermişti ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyordum. Yardım istemeye de korkuyordum.

Bu enstalasyon, **On Yılın Amblemleri (Emblems of the Decade)** adlı dizinin ikinci parçasıdır. Dizi, Barok amblem geleneğinin (yeniden) kullanımını amaçlıyor. İspanya ve Amerika kıtalarında, yazılı ve görsel metinleri alegorik yaklaşımla birleştiren bu Barok amblemler, din öğretilerini açıklamak ve geçmişte öğrenilenleri ortaya çıkarıp şimdiye yansıtmak amacıyla kullanılmıştı. Amblem üç öğeden oluşuyordu: *inscriptio* (başlık), *pictura* (imge) ve *subscriptio* (metin). Bu üç öğe birbiriyle onaylama, paradoks ya da parodi aracılığıyla bağlantı kuruyordu.

Bu amblem-enstalasyonda *inscriptio*, SINIRLAR, üç boyutlu enstelasyonu oluşturan *pictura*'yı çerçeveleyiyor. *Subscriptio*, ya da metin, enstalasyonun kurulduğu zemin üzerinde yer alıyor. Şunlar yazılı:

RUHSAL YIKIM

İHLAL

BÖLGESİZLEŞMEK

ÇALKANTI

BÖLGE

(YENİDEN) TANIN(MA)MAK

SOYKIRIM

BELLEK

TAŞINMAK

SÜRGÜN

SINIRDIŞI EDİLMEK

YERSİZLEŞMEK

Enstelasyon, mekan metaforunu (bu uygulamada, enstalasyonu barındıran oda) kullanarak yitirme, yerinden olmuşluk, kopmuşluk ve sürgünün anlamını aramaktadır. Yapıt, zaman ve mekanından kopmuşluğa karşı bellek, topluluk ve törenin önemini incelemektedir.

Birinci kuşak bir Amerikalı olarak, göç ve yitirme, anamın babamın anıları, beni tarihimden ve asıl yurdumdan ayıran sınırın hayaleti hiç silinmemecesine işlemiş içime. Bu amblem-enstalasyon birçok sınırın anlatımıdır: Toplumsal, kültürel, ruhsal, siyasi, ve coğrafi.

mis • ce • ge • NATION

DAVID AVALOS AND DEBORAH SMALL

Nearly 150 years after California became the 31st state of the United States, California's residents continue to be plagued by the question: can we learn to live with the reality of a state composed of aboriginal nations, immigrants, the descendants of slaves, and millions of people of mixed ancestry? The question is not new, but, today, as residents of a California more culturally diverse than at any time in its multicultural prehistory and history, we are still without an answer.

In 1884, Helen Hunt Jackson attempted an answer when she created *Ramona*, a melodramatic novel full of intrigue, romance, and a cast of characters who are meant to reflect mid-19th century California's mix of Indian, Spanish, Mexican, and Anglo inhabitants. The tale's principal characters and star-crossed lovers, Alessandro, the "full-blooded" son of a Cahuilla Indian chief, and Ramona, the "half-breed" foster child of a Spanish land grant aristocrat, are doomed by the racial violence of a California giving birth to itself.

Jackson intended to write a devastating critique of 19th century U.S. Indian policies, but *Ramona* is more often credited with the "rediscovery" of the Spanish period of California history. Hers is a fabricated past that has served so well as a boon to the tourist industry and real estate development. There have been endless editions of the novel, which was required reading in California schools into the 1950s, as well as, three movie versions, a popular song, a town, streets, and businesses all named after *Ramona*.

One hundred years after Jackson's novel, miscegenation is still without a home in a cultural landscape where racial mixing is all around us. The last anti-miscegenation laws were declared unconstitutional by the U.S. Supreme Court in the 1960s, but the cultural apparatus of U.S. society often continues to deny the existence as well as the needs and aspirations of people of mixed ancestry.

The installation, *mis•ce•ge•NATION*, uses our version of the Ramona Myth as a point of departure to examine contemporary attitudes about 'race mixing.' We reinterpret 18th century paintings, 19th century novels, and 20th century films—object lessons in the supposed deterioration, degradation, and ultimate tragedy for the participants and children of miscegenation.

The center of the installation is **Ramona's Bedroom**, a viewing room for the video, *Ramona: Birth of a mis•ce•ge•NATION*, co-produced with Miki Seifert and William Franco. The video demonstrates the formulaic nature of the arguments against racial mixing. It also raises questions about the construct of "race" and how difficult it is to think about miscegenation in any but clichéd terms. The "tragedy" of racial mixing is clearly demonstrated in filmic terms when Elvis Presley, who plays a Kiowa "half-breed," has a racial identity crisis at the climax of *Flaming Star*, when Uncas and Cora, race-crossed lovers, leap to their deaths in *Last of the Mohicans*, and when death is the inevitable outcome in a world where, in spite of the harmonizing of Tony and Maria in *West Side Story*, there is no "place for us."

mes•ti•zo•NATION, a wall work, reexamines 18th and early 19th century Mexican *Castas* paintings, a genre that attempts to represent racial difference and mixed ancestry according to a visual taxonomic system. Despite a facade of "objective" observation, the paintings are burdened with value judgements about which racial mixtures "ennoble" and which mixtures "degrade" European blood. Nevertheless, the *Castas* depict racial mixing—a reality more often denied than accepted or even acknowledged within the United States.

The piece also uses enlarged snapshots of *primos*/first cousins in a contemporary southern California family. The images point to the inadequacy of the U.S. cultural framework of racial purity and hierarchy

MELEZLEŞME

DAVID AVALOS VE DEBORAH SMALL

Kaliforniya'nın Birleşik Devletler'in 31nci eyaleti oluşundan yaklaşık 150 yıl sonra Kaliforniyalılar hala şu soruyla uğraşıyorlar: Yerlilerden, göçmenlerden, köle asıllılardan ve değişik kökenli milyonlarca insandan oluşan bir eyalette bu gerçeğe yaşamayı öğrenebilir miyiz? Yeni bir soru değil bu, ama bugün, Kaliforniya çokkültürlü tarihinin hiçbir aşamasında olmadığı sayıda değişik kültürden insanla dolmuşken bile, bu soruya hala bir yanıt alabilmiş değiliz.

1884'te Helen Hunt Jackson, *Ramona* adlı melodramatik romanıyla soruya bir yanıt bulmayı denemişti. Düzenler, dolaplar, aşk ve 19ncu yüzyıl Kaliforniyasının Kızılderili, İspanyol, Meksikalı ve İngilizlerden oluşan sakinlerinden söz ediyordu roman. Öykünün birbirine ümitsizce aşık başkışileri, Cahuilla yerlilerinin şefinin "saf kan" oğlu Alessandro ile soylu bir İspanyol toprak ağasının "melez" evlatlığı Ramona, kendi kendini yaratmaya başlayan Kaliforniya'daki ırksal çatışmaların engeliyle didişiyorlardı.

Jackson'ın niyeti, Birleşik Devletler'in 19ncu yüzyılda yerliler konusundaki siyasetini acımasızca eleştirmektir, ama *Ramona*, genellikle, Kaliforniya tarihindeki İspanyol döneminin "yeniden belirlenmesi" olarak değerlendirilir. Jackson'ın yarattığı yapay geçmiş, turizm ve inşaat endüstrisi için bir nimet olmuştur. Kaliforniya okullarında 1950'lere kadar zorunlu okuma materyali olan *Ramona*, sayısız kez baskı yapmış olmanın yanısıra üç film, bir popüler şarkı, bir kasaba ve birçok sokak ve işyerine adını vermiştir.

Jackson'ın romanının ardından yüz yıl geçmiş olmasına karşın, ırksal karışımın dört bir yanımızı sardığı bir kültür ortamında, melezleşme hala bir türlü benimsenememiştir. Son melezleşme karşıtı yasa, 1960'larda A. B. D. Anayasa Mahkemesince anayasaya aykırı bulunmuştu; ancak, toplum hala çokkökenlilerin varlığını da, gereksinme ve isteklerini de sık sık reddetmektedir.

Melezleşme (mis•ce•ge•NATION) adlı enstelasyonumuz, günümüzde 'ırksal karışım' konusundaki tavırları incelemek amacıyla, bizim bakışımızdaki Ramona mitini çıkış noktası olarak kullanmaktadır. 18nci yüzyıl resimlerini, 19ncu yüzyıl romanlarını ve 20nci yüzyıl filmlerini (melezleşenlerin ve çocuklarının gerilediği, bozulduğu ve acıklı hallere düştüğü varsayımının nesnel öğretileri olarak) yeniden yorumluyoruz.

Enstelasyonun merkezini **Ramona'nın Yatak Odası** oluşturuyor. Bu odada Miki Seifert ve William Franco'nun ortak yapıtı olan *Ramona: Melezleşmenin Doğuşu* adlı video izleniyor. Video, ırksal karışım karşıtı görüşlerin formül türü yapısını göstermenin yanısıra, bir "ırk"ın kuruluşunu sorgulamakta, melezleşme konusuna kalıplaşmış kavramlar dışında görüşlerle yaklaşmanın ne denli güç olduğunu dikkat çekmektedir. *Öfkeli Yıldız (Flaming Star)* filminde "yarım-kan" bir Kiowa'yı oynayan Elvis Presley'in ırksal kimlik bunalımlarına girmesi, *Mohikanların Sonu (Last of the Mohicans)* filminin farklı ırklardan olan aşıkları Uncas ve Cora'nın intihar etmeleri ve *Batı Yakasının Hikayesi*'nde (*West Side Story*), Tony ve Maria'nın uyumuna karşın, "yerimiz" olmadığı bir dünyada ölümün kaçınılmaz oluşu, ırksal karışımın "tragedyasını" film dilinde, açık biçimde göstermektedir.

Melezleşme adlı duvar resmi 18nci ve 19ncu yüzyıl Meksika Castas resim geleneğinin yeniden incelemesi niteliğindedir. Castas, ırksal farklılık ve çok kökenliliği görsel bir sınıflandırma sistemiyle göstermeye çalışır. Resimler, "nesnel" bir gözlemlerde bulunuyor görünür ama hangi ırksal karışımların Avrupa kanını yüceltiği, hangilerinin bozduğu konusunda değer yargılarıyla doludur. Ancak, yine de, Castas resimleri, Birleşik Devletler'de kabul edilmekten çok reddedilen, hatta yok sayılan bir gerçeği, ırksal karışımı sergilemektedir.

Yapıt, aynı zamanda, bir günümüz güney Kaliforniya ailesindeki kardeş çocuklarının (*primos*) büyütülmüş fotoğraflarını içermektedir.

to represent and express the reality of these cousins' mixed ancestry in the 1990s.

We think miscegenation and mixed ancestry have everything to do with "multiculturalism" and "diversity." But the discourse around these terms is meaningless unless that dialogue is historically contextualized, challenges U.S. society's deeply ingrained assumptions, and acknowledges both the necessity and desire to reimagine and redefine ourselves as well as our cultural institutions.

Görüntüler, 1990'lar A. B. D.'si kültür yapısındaki ırksal saflık ve hiyerarşi anlayışının bu kardeş çocuklarının karışık kökenliliğini gösterip açıklamadaki yetersizliğine işaret etmektedir.

Bizim görüşümüzde, melezleşme ve çokkökenlilik, “çokkültürlülük” (multiculturalism) ve “çeşitlilik”le doğrudan bağlantılıdır. Ancak, tartışma tarihsel çerçevesine oturtulmadıkça, A. B. D. toplumunda derinlere kök salmış varsayımların karşısına çıkarılmadıkça ve hem kendimizi hem de kültürel kuruluşlarımızı yeniden biçimlendirme ve geliştirme gereğini, isteğini belirtmedikçe, bu terimler çevresinde edilen sözler anlamsız kalacaktır.

HEADCOUNT

HULLEAH J. TSINHNAHJINNIE

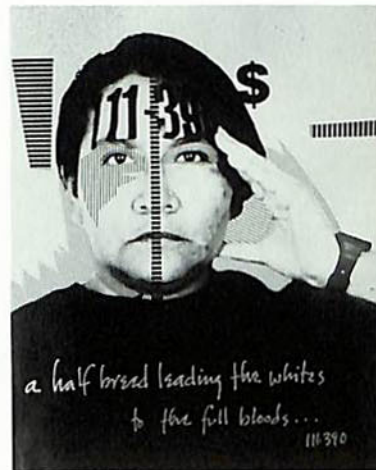
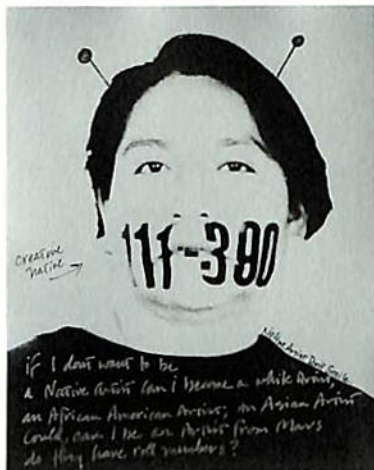
Perhaps because when I was in the public grade school Native American history was not taught, and because my heroes were European men, discoverers of “new and uncharted lands,” I wanted to grow up to be an adventurer landing on virgin lands. Perhaps—no, in fact I know that’s why—today I have an insatiable appetite for Native American history. My heroes have changed; they are now the Native people who defended the shores of the “New World”. My heroes are the message carriers who kept the original nations of the Americas informed. My heroes are my ancestors who fought so that I might be born. With a strong desire to emulate my heroes I believe myself to be in the tradition of the message carriers. Native American history is the core of my artistic communication. I translate “artistic” messages that concern the Native communities where I live or where I travel.

Throughout time the Native people of the western hemisphere have utilized message carriers for different reasons: messages of rebellion, harvest, disaster, celebration, warnings or even political messages that affected the community. The message carrier was not always human. Elders have repeated stories of when the animals spoke directly to the people, but, now the animals communicate messages in their actions and speak only to a few. Dreams carried messages, as well as the earth’s movement, the moon and the fire flies.

As the times change so does the transmittal and reception of the message. I have chosen an artistic approach utilizing the computer, photography and the video camera as my primary language. I then create dialogue that addresses the imbalance of power and the questionable actions of progress as related to earth and to the original Native people of the Americas. The politics that the Native people must deal with are at most times unfair and often are unknown from community to community. My chosen responsibility is to awaken the mind to concerns that involve the native community and transmit messages from community to community.

The national and local television evening news and newspapers do not broadcast or print the valid political concerns that need to be addressed. Native American religious freedom, land rights, strip mining, fishing rights, toxic dumping on Native lands sovereignty and Public Law 101-664 (requiring blood quantum to be recognized as a Native American artist) are but a few of the political concerns of Native Americans. Each concern is but the tip of a mountain. One can find limited information in alternative media sources (Native newspapers) but those resources are not always available.

For myself as an artist it would be impossible to do art for arts sake, especially with all the political concerns of my people. I prefer to take the path of the message carrier. The materials I use to convey my message are not traditional in the sense of the days gone by, but that by no means invalidates my messages. My friend Chuna McIntyre said to me “A live culture is always evolving, a dead culture does not change.” I agree fully with Chuna; my culture is very much alive and I will use any media necessary to be a message carrier for my people.

KAFA SAYIMI

HULLEAH J. TSINHNAHJINNIE

Belki de ben ilkokuldayken Amerikan Yerlileri'nin tarihi okutulmadığından, hayallerimin kahramanları “yeni, haritada yeri olmayan topraklar”ı keşfeden Avrupalı erkekler oldu ve büyüyünce bakire topraklara çıkan bir serüvenci olmayı düşledim. Belki de bundan–belki değil, bundan olduğuna eminim–şimdi Amerikan Yerlileri'nin tarihini öğrenmekte bitmez tükenmez bir açlığım var. Kahramanlarım değişti; eskilerin yerini “Yeni Dünya”nın kıyılarını savunan yerliler aldı. Şimdiki kahramanlarım, Amerika kıtalarının yerli uluslarını haberdar etmek için mesajlar taşıyan haberciler, benim dünyaya gelebilmem için dövuşen atalarım. Kahramanlarım gibi olabilmem için güçlü arzusuyla, haberci geleceğini sürdürdüğüm inancındayım. Amerikan Yerlileri'nin tarihi, sanatsal iletişimimin özünü oluşturuyor. Oturduğum ya da gittiğim yerlerde Yerli topluluklarıyla ilgili “sanatsal” haberlerin aktarımını yapıyorum.

Zaman boyunca Batı yarımkürenin yerli toplulukları habercileri değişik amaçlarla kullanmışlar: Ayaklanma, hasat, felaket, kutlama haberleri, uyarılar, hatta toplumu etkileyen siyasi haberlerin iletimi. Haberciliği yalnızca insanlar yapmamış. Yaşlılar hep hayvanların doğrudan insanlara konuştuğundan sözeden öyküler anlatırlar. Şimdilerde hayvanlar davranışlarıyla ya da yalnızca çok az sayıda birkaç kişiyle konuşarak haber iletiyorlar. Düşler de habercilik edermiş, yerkürenin, ayın, ateş böceklerinin hareketleri de.

Devir değiştikçe haberin iletimi de, alımı da değişiyor. Ben, bilgisayar, fotoğraf ve video kamerasını kullanan bir sanatsal yaklaşımı kendime anadil seçtim. İkinci aşamada, güç dengesizliğini, yerküre ve Amerika kıtalarının Yerli halklarıyla ilgili şüpheli ilerleme girişimlerini konu alan diyaloglar yaratıyorum. Yerli halkların uğraşmak zorunda kaldığı siyasi girişimler genellikle haksız oluyor ve çoğunlukla bundan her topluluğun haberi olamıyor. Benim kendime seçtiğim sorumluluk, Yerli toplumu ilgilendiren kaygılara dikkati çekmek ve topluluktan topluluğa haber ulaştırmak.

Ulusal ve yerel televizyondaki akşam haberleri ve gazeteler, üzerinde durulması gereken önemli haberleri yayınlamıyor. Amerikan Yerlileri'nin dinsel özgürlüğü, toprak hakları, kazıma madencilik, balıkçılık hakları, Yerli topraklarına toksik çöp atılması, özerklik, 101-664 numaralı kamu yasası (Amerikan Yerlisi sanatçı sayılabilmek için kan kuantumu istenmesi), Amerikan Yerlileri'nin siyasi sorunlarından yalnızca birkaçıdır. Her sorun bir aysbergin tepesi niteliğinde. İstenirse alternatif haber kaynaklarından (Yerlilerin gazeteleri) kısıtlı bilgi sağlanabilir, ancak, bu kaynaklar her an ulaşılabilir türden değil.

Benim sanatı sanat için yapmam, halkımın bu kadar çok siyasi sorunu söz konusuysa, olanaksız. Ben habercinin yolunu seçmeyi yeğliyorum. Geçmiş günlerin yöntemleriyle karşılaştırılırsa, haberlerimi iletmekte kullandığım materyal, geleneksel değil. Ancak, bu, iletilen haberin değerinin kaybolmasına kesinlikle yol açmıyor. Dostum Chuna McIntyre bana “canlı bir kültür sürekli evrim içindedir, değişmeyen kültür ölü kültürdür” dedi. Chuna'yla bütünüyle aynı görüşteyim: Kültürüm capcanlı ayakta ve ben halkımın haberciliğini yapmak için gereken her aracı kullanacağım.

ENTRANCE IS NOT ACCEPTANCE

RICHARD A. LOU AND ROBERT SANCHEZ

“The U.S.A. is part of a great experiment of people living together, of people being human, of people expressing these alternatively equally good ways of being human. But we have a fear of difference, that fear of language, that fear of color. It’s a reality. Racism is a fact in this country. We’ve lived here. We’ve experienced it. It’s a malady. It’s a malady that affects the whole human race. I would like to be very optimistic in presenting the views of my patron saint, de Chardin, that revolutionary Jesuit anthropologist, biologist, philosopher, and theologian. Evolution is not just physical. Evolution is spiritual, it’s moral. It’s intellectual. Evolution, I believe, will move us through the exercise of law, which is so badly eroding in these past years of decline for civil rights, so sadly eroding. We will move through the demands of justice, which are enforceable by law, and which will set the foundation for the possibility of friendship, and perhaps from friendship to love. I see us going in that direction. I think that artists, writers, and historians play a very important role in this. But in the end, I understand the Socratic error. I know it’s not just a matter of intellectual knowing one another. It’s a matter of the heart. And you need a great grace for that. What will change our hearts? I can know all the realities of others and still in my heart have that less than humanness. I hope that as Chicanos in our experimenting with this creation of a synthesis of two cultures that we know we are playing a very important, a cardinal role in this grand human experience of ours of coming to respect and to know and to appreciate and to love one another.”

Cesar Gonzalez

Chicano Studies, Mesa College, San Diego, CA.

September 1991

Richard Lou and Robert Sanchez work in the tradition of Chicano conceptualism established in the 1970s. This installation addresses the politics of exclusion and immigration using documentary information and the metaphor of doors. ENTRANCE IS NOT ACCEPTANCE exists as a physical metaphor for the intellectual, cultural, and economic barriers between Mexico and the United States of America and the San Ysidro/Tijuana border. It confronts the viewer with large walls of text superimposed over rows of doors. Lou and Sanchez produced three video documentaries, two of which will be mounted behind two doors. The third video will be inserted behind a white scrim that also will serve as a screen for projecting temporal information fragments from the official “American” news media, images of the border region and/or official and unofficial ports of entry, and the unofficial voices of the actual participants in the border experience. These videos include:

1. UNDOCUMENTED MIGRANTS: DOCUMENTED VOICES; interviews with undocumented migrants on the border of the United States/Mexico. These individuals are participating in and defining the border crossing experience. These views represent an experience based position rather than a second hand, theoretical understanding that the “centers”, Mexico City and Washington, D.C., proffer up for public discourse. They are participating in the physical ‘ENTRANCE’ into “American” society.

Excerpts from UNDOCUMENTED MIGRANTS:
DOCUMENTED VOICES

Oscar—(Mexico City, Mexico) “If I could say something I would say many things, but one word does not count much against all of them (white U.S.A. citizens). Even though one tries to speak here one isn’t valued, one isn’t worth anything. You speak out against the border patrol and they still continue to beat you.”

GİRMEK, KABULLENMEK DEĞİLDİR

RICHARD A. LOU VE ROBERT SANCHEZ

“A. B. D., insanların birlikte yaşamasının, insan oluşun, insan olarak yaşamının değişik ama hepsi de aynı ölçüde iyi yollarını ifade etmenin görkemli deneyiminin bir parçasıdır. Ama farklılığa karşı bir korkumuz var, dil korkusu, renk korkusu. Bu bir gerçek, ırkçılık bu ülkenin bir gerçeği. Bu ülkede, bu gerçeği yaşadık. Bir illet bu; tüm insan ırkını etkileyen bir illet. Koruyucu meleğim gibi gördüğüm devrimci Cizvit antropologu, biyologu, filozofu ve din bilimcisi de Chardin’in görüşlerini iletirken çok iyimser olabilmeyi isterdim. Evrim yalnızca fiziki değildir. Evrim ruhsaldır, ahlakidir. Evrim düşünseldir. Vatandaşlık haklarının gerilediği son yıllarda iyiden iyiyeye eriyip giden, acıklı bir biçimde eriyip giden yasa uygulamalarından düze ancak evrimle çıkabileceğimize inanıyorum. Adaletin gerektirdiklerine, hatta dostluk temellerinin atılmasına, belki de dostluktan sevgiye geçişe bile, ancak yasanın zoruyla ulaşabileceğiz. Bu yolda ilerlediğimizi görüyorum. Bunda sanatçıların, yazarların ve tarihçilerin çok önemli bir rolü olduğuna inanıyorum. Ama, sonunda, Sokrat’ın yanlısını da anlıyorum. Sorunun yalnızca birbirimizi entelektüel düzeyde tanımakla çözülmeyeceğini biliyorum. İş gidip yüreğe dayanıyor. Bunun için de geniş çaplı nezaket gerekiyor. Yürekerimizi ne değiştirebilir? Ötekilerin gerçeğini baştan sona bilebilirim ama yüreğim hala şefkatten yoksun oturuyor olabilir. Umarım biz Chicano’lar iki kültürün sentezini yaratma deneyimimizle ne önemli, temel bir rol oynadığımızın bilincindeyizdir. Bu temel rol, bir ötekine saygı duymak, ötekini tanımak, takdir etmek, sevmekten oluşan, insan olmanın görkemli bir deneyimidir.”

Cesar Gonzalez

Chicano Araştırmaları, Mesa Üniversitesi, SanDiego, Kaliforniya
Eylül 1991

Richard Lou ve Robert Sanchez 1970’lerde ortaya çıkan Chicano kavramsal sanat anlayışı doğrultusunda çalışmaktadır. Bu enstalasyon, belgesel bilgiler ve kapı metaforu aracılığıyla, dışlama ve göçmen siyasetlerini konu almaktadır. GİRMEK, KABULLENMEK DEĞİLDİR, Meksika ile A. B. D. arasındaki düşünsel, kültürel ve ekonomik engellere ve San Ysidro/Tijuana sınırına fiziki bir metaforudur. İzleyici, sıralarca kapı üzerine konmuş geniş yazı duvarlarıyla karşılaşmaktadır. Lou ve Sanchez tarafından yapılan üç dökümanter videodan ikisi iki kapının arkasına yerleştirilmektedir. Üçüncü video ise beyaz bir perdenin arkasına konmaktadır. Bu perde, aynı zamanda, “Amerikan” resmi haber kaynaklarından bilgi fragmanları, sınır bölgesi ve/veya resmi ve gayriresmi sınır kapılarının görüntüleri ve sınır deneyiminden fiilen geçmiş kişilerin gayriresmi seslerinin yansıtılması amacıyla kullanılmaktadır. Videoların içerikleri şunlardır:

1. BELGELENMEMİŞ GÖÇMENLER: BELGELENMİŞ SESLER; Birleşik Devletler/Meksika sınırında belgelenmemiş göçmenlerle yapılan söyleşiler. Bu kişiler sınırı geçme deneyimine katılmışlardır ve deneyimi tanımlamaktadırlar. Bu kişilerin görüşleri, “merkezler”in (Meksiko ve Washington, D.C.) kamuya sunduğu türden ikinci elden, kuramsal bir konumdan değil, doğrudan deneyimden kaynaklanmaktadır. Bu kişiler “Amerikan” toplumuna fiziki “GİRİŞ” yapmaktadırlar.

BELGELENMEMİŞ GÖÇMENLER: BELGELENMİŞ SESLER’den alıntılar:

Oscar—(Meksiko, Meksika) “Birşey söyleyebilecek olsaydım, çok şey söylerdim, ama kelimenin onların (beyaz A. B. D. vatandaşları) karşısındaki gücü pek az. Burda insan konuşmaya gayret ediyor ama kendisine değer verilmiyor, hiçbir değeri yok. Sınır bekçilerine söyleyeceğini açık açık söylüyorsun ama dayaklarını atmaya devam ediyorlar.”

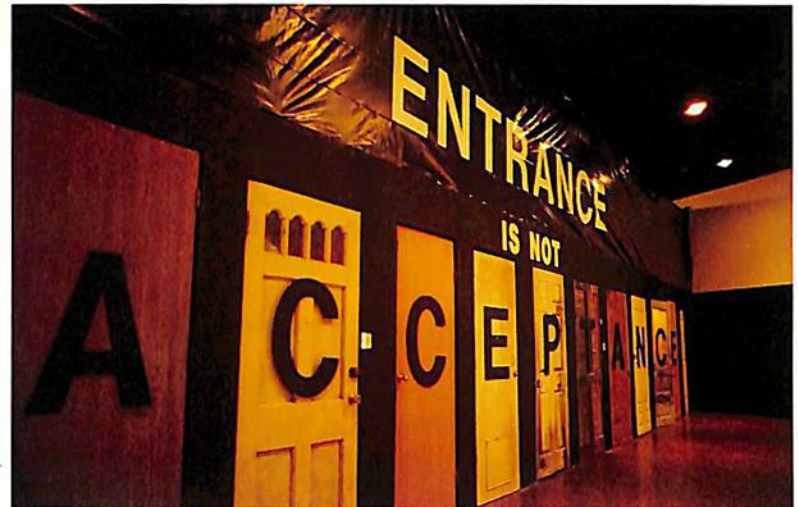
Ramon—(Jalisco, Mexico) *“They shouldn’t be racists because we are all children of God. We are brothers. My advise to them is do not behave this way towards us, because we are giving them a hand doing work they would not do themselves. One being Mexican, one is here to put his little grain of sand with theirs. Not all of them treat us this way, but the majority of them are bigoted.”*

2. LIGHT UP THE BORDER: BORDER VIGILANTES; interviews with the participants of “Light up the Border,” a political/social phenomenon that occurred during 1989-91 in the San Diego/Tijuana border region. The participants would arrive at a predetermined east/west oriented road, near the international border, before dusk and at predetermined time they would turn their car headlights on, facing Mexico. Their objective being a metaphorical illumination of the border issues and the state of the border, as well as, notifying by headlights to the undocumented migrants trying to cross, that they are unwelcome; border vigilantism assumed the guise of citizen activism. These activities are parallel to that of the KU KLUX KLAN’S “BORDERWATCH” organized in the late 1970s. These views express those that are opposed to this physical entrance into “American” society.

Excerpt from LIGHT UP THE BORDER: BORDER VIGILANTES

Man in Truck—*“The Mexican population is going to overgrow the white population in southern California here and we’ll have a Legislature and a Governor who probably is going to be a Mexican citizen. That may not be all bad...but then I turn around and I look at the corruption which I see across the border. Then I say, Jesus Christ, surely they’re not going to bring this into our community.”*

3. THE ISSUE OF BORDERS; cultural thinkers and makers articulate their internal conflicts over the realization that the guiding principles of the United States of America, inclusion and equality, do not apply to people of color. They explore issues concerning marginality, institutional racism, internalized racism, cultural diplomacy, and the future for the “Multi-Cultural Reality.”

Ramon—(Jalisco, Meksika) “İrkçılık yapmamalılar, çünkü hepimiz Tanrı’nın evladınız. Hepimiz kardeşiz. Benim bunlara tavsiyem, bize böyle davranmasınlar, biz kendilerinin yapmayacakları işleri yapıp onlara yardım ediyoruz. Onlarınkilerin yanısıra kuma Meksikalı da kendi tanesini bırakıyor. Bize hepsi böyle davranmıyor ama bunların çoğunluğu bağınaz.”

2. SINIRI IŞIKLANDIRIN: SINIRCILAR;

1989-91 yıllarında San Diego/Tijuana sınır bölgesinde ortaya çıkan, “Sınırı Işıklandırın” adlı siyasi/sosyal harekete katılanlarla yapılan söyleşiler. Bu kişiler akşamüstü uluslararası sınır bölgesi yakınında, önceden kararlaştırdıkları, doğu-batı doğrultusunda uzanan bir yola gelip kararlaştırdıkları bir saatte arabalarını Meksika’ya çevirip farlarını açıyorlardı. Amaçları, sınır konusunun ve durumun mecaz anlamda aydınlığa kavuşturulmasını istemek, aynı zamanda farlarıyla sınırı belgesiz olarak geçmeye çalışan göçmenlere istenmediklerini göstermekti. Sınırcılık, vatandaşların hak arama hareketi kılığına büründü. Bu davranışlar 1970’lerin sonlarında KU KLUX KLAN tarafından düzenlenen “SINIR GÖZCÜLÜĞÜ” hareketiyle koşuttur. Bu görüşler, “Amerikan” toplumuna fiziki giriş yapılmasına karşı olanların görüşleridir.

SINIRI IŞIKLANDIRIN: SINIRCILAR’dan alıntılar:

Kamyondaki Adam—“Meksikalıların sayısı burda, güney Kaliforniya’da beyaz nüfusu aşip gidecek ve meclis Meksika vatandaşlarından oluşacak, belki vali de. Bu çok kötü olacak demek değil... ama sonra dönüp bakıyorum, sınırın ötesindeki yolsuzluk düzenini görüyorum. Aman Tanrım, diyorum, bunu bizim toplumumuza kesinlikle sokturmayacağız.”

3. SINIRLAR KONUSU: Kültür düşünürleri ve belirleyicileri Amerika Birleşik Devletleri’nin izlediği ilkelerin, katılım ve eşitliğin, renk farklılığı olan topluluklara uygulanmadığı konusundaki görüş ayrılıklarını dile getiriyorlar, marjinalite, kurumsal ırkçılık, içselleştirilmiş ırkçılık, kültür diplomasisi ve “Çokkültürlülük Gerçeği”nin geleceği gibi konuları inceliyorlar.

ACKNOWLEDGEMENTS

Participation of “La Reconquista” has been made possible through The Fund for U.S. Artists at International Festivals and Exhibitions, supported by grants from the Rockefeller Foundation and The Pew Charitable Trusts with administrative support from Arts International, a division of the Institute of International Education. The opinions expressed are those of the artists and curator and do not necessarily represent those of the funding sources.

“Yeni Fetih”in katılımı, Rockefeller Foundation ve The Pew Charitable Trusts tarafından bağışlarla, Institute of International Education'in bir bölümüolan Arts International'in yönetim konusundaki yardımlarıyla desteklenen The Fund for U.S. Artists at International Festivals and Exhibitions aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Belirtilen görüşler sanatçılar ve küratöre aittir, yardım kaynaklarının görüşlerini temsil etmez.